

EL PITJOR EQUIP DEL MÓN

Blanca Bravo

Il·lustracions de Cristina Picazo

TÀNDEM

La història d'esta història

Pauvebaixabé mirava embadalit com jugaven els xiquets d'un equip de futbol d'un barri molt i molt humil. Quan acabaren, seria el seu torn i el del seu equip. Estava absolutament concentrat en el joc dels qui corrien pel camp, ara amunt, ara avall. La seua mirada es va il·luminar quan va vore com s'abraçaven, emocionats, dos d'aquells xiquets quan va acabar el partit. Un d'ells tenia la mena de calvície que provoca la quimioteràpia, l'altre mostrava un rostre típic de la síndrome de Down. Havien perdut, però estaven tan emocionats d'haver jugat... Aquell matí de primavera de fa alguns anys, quan l'aire feia olor de liles i el cel era blau, va nàixer esta història en la mirada de Pauvebaixabé i en l'abraçada dels dos xiquets a qui no em vaig atrevir a preguntar el nom.

01

Jo soc ‘el Millor’

Hem guanyat. Com sempre.

No vos diré com em dic. No, encara no. Em podeu dir *el Millor*. Jugue al millor equip de futbol de la ciutat, un equip on només trien els millors, i jo soc el millor. El millor dels millors. Al meu club, fan fora els que no aconseguixen que la pilota entre ni una vegada a la porteria contrària al llarg d’una temporada. Ens observen durant l’any i, a l’estiu, ens diuen qui segueix i qui no. Per a cobrir les places lliures, sempre hi ha xiquets disposats. S’apunten a una llista d’espera molt llarga, perquè és un club amb molt de prestigi. A mi, però, no em faran fora mai, perquè ja vos he dit que soc el millor.

El meu pare també diu sempre que soc el millor corrent, el millor xutant, fins i tot diu que soc el millor celebrant els gols! Tothom em dona colpets a l’esquena les poques vegades que descanse assegut a la banqueta. La meua entrenadora, Lídia, em trau a jugar moltíssim, sobretot quan vol sentenciar un partit. Diu que,

quan estic en el camp, pareix que vole i això és el que a ella li agrada, que els altres no vegem cap a on em van les cames, que els furte la pilota sense que se n'adonen i que vaja directe a fer gol. Ja fa dos temporades que anem així: guanyant.

El partit de hui era molt fàcil. L'equip contrari era el d'uns pobres desgraciats de barri que no tenen diners ni per tindre una xarxa com cal a les porteries. Ja anaven els últims de la lliga abans. Ara, després de la pallissa que els hem clavat hui, imagineu-vos. Quan vam anar a jugar l'any passat al seu camp, no vos ho creureu, però hi havia un parell de mares cosint els forats de les porteries poc abans de començar el partit. Que fort! A més, es passen el partit mig despistats. N'hi ha un de molt primet, ros i amb els ulls foscos molt grans, que hui, just enmig d'una jugada, s'ha quedat mirant un arbre o un muntó d'ocells que travessaven el cel, no ho sé ben bé. He aprofitat per a furtar-li la pilota sense haver de fer cap esforç i he anat directe a porteria. La resta dels jugadors no és millor. Mentre corren, van mirant les nostres sabatilles.

Jo, si no fora perquè he de concentrar-me quan juguem, em posaria a riure.

Esta vesprada els hem guanyat per deu a zero. I ara ve el més divertit! Sabeu quina se'ls ha acudit? Quan s'ha acabat el partit –l'any passat també ho van fer– s'han abraçat tots, contents, rient, celebrant-ho! Com si hagueren guanyat! És que no ho suporta. Ho he dit als nostres:

–Eixos estan com una cabra. Què han de celebrar?

Tots ens hem pixat de riure.

Quan han acabat d'abraçar-se, hem anat en fila a saludar-los, com fem sempre. Els hem tornat a dir *mancos*, com a l'inici, però és que, al final, la paraula ens ha eixit de l'ànima. Això de dir *manco* abans de començar a jugar va ser idea de Pol. Es va adonar que si en el moment de saludar els jugadors de l'equip contrari, els diem *mancos* a cau d'orella, tenim el partit guanyat. Es veu que això els desmoralitza i després juguen sense esperit. Quin figura, este Pol! És impressionant com n'arriba a ser, de llest. Tots a l'equip ho som, de llestos, és per això també que guanyem sempre.

Hui, quan anàvem cap als vestidors, el seu entrenador ens ha felicitat. A nosaltres!

–Ben jugat, xics! L'enhorabona!

Lídia, la meua entrenadora, ens ha mirat amb una rialla burleta i ha fet vore que es mostrava agraïda amb un gest.

El pobre xic es veu que no s'averkonyix dels *patates* que entrena. Lídia no li ha contestat i ens ha cridat a concentrar-nos al vestidor. No ens ha felicitat, és clar que no. Ens ha dit que hem de continuar pressionant i que les felicitacions arribaran quan guanyem la lliga.

—De moment, només esteu a mig camí. Segur que haurem de lluitar contra un equip de categoria. Hui ha estat un passeig. Vos heu de preparar per a combatre amb equips de veritat per a guanyar i arribar a la final del campionat!

Ha dit *lluitar*, *combatre* i *guanyar*. Perquè això és una guerra i jo vull guanyar el campionat. I tant! Vull arribar a la final i guanyar. No hi ha cap altra opció, ni per a mi, ni per al meu pare ni per a Lídia.

Ho veieu per què m'heu de dir el Millor?

Quan s'ha acabat el partit, un xiquet del meu col·legi m'ha fet una entrevista. Col·labora amb la revista de l'escola i farà un reportatge sobre el partit de hui. Al club li han donat permís.

–Oh, i tant que vull que em fàces una entrevista... Sí... Tinc nou anys, però, poc després de guanyar la final, en faré deu... Sí, sí, la guanyarem... Astronauta, seré astronauta quan ja no puga jugar més a futbol. El meu pare diu que guanyaria també molts diners sent banquer, però jo preferisc seguir jugant al baló fins que els peus diguen prou. Llavors, aniré a la Lluna, on no necessitaré caminar per a continuar avant. Tothom m’admirarà sempre, perquè jo soc i sempre seré el millor.

